

[Martina Trchová](#) kolem sebe opět roztočila kolotoč tváří a umu a 18.9.2007 v Salmovské literární kavárně představila svůj nový hudební doprovod. Umělecky zádumčivě se pak k její tvorbě ladila formace jindy mnohem veselejší kapely [My3.avi](#). A musím říct, že na začátek sychravého podzimu jsem si lepší náladový koncert vybrat nemohl.

Kapele **My3.avi** vyšlo zjara první oficiální CD **Veselá melancholie**. Už sám název napovídá, že kapela jako celek bude trpět pravděpodobně "maniodepresivní psychózou" a repertoár tomu odpovídá. Písně se tu dělí jen do dvou skupin: na ty veselé a na ty depresivní. Tím chci říct, že kapela se pohybuje v extrémních polohách. Buď je jejich tvorba "k roztrhání bránic", nebo se

My3.avi na archivním snímku

ve vás pokouší probudit splín. Svůj recitálek začali tklivou monotónní písní *Sebevrah*, která se na úvod zádumčivého vystoupení hodí. Začíná klidně a nenápadně a pozvolna, aniž by se zrychlila, energicky graduje. Počáteční varování Honzy Špalka, že tento večer se ponese v tomto truchlivém duchu i tempu, se nevyplnilo už při druhé. Houpavá píseň s folklórně znějící flétničkou a houslemi v sólových partech s názvem

Mezi vámi

mne naplnila optimismem a rozhoupala v bocích. Pak přišla trojice ověřených veselých hitovek, nad nimiž by zaplesalo srdce Freudovo (

Mastur & Bace

), Schumacherovo (

Rozjedem se autem po polích

) i Jiřího Pavlici (

Vletílo ptáčka do mojí fujáry

), aby se koncert zklidnil v bilanční písni

Za pět minut dvanáct

Výběr písní se mi zdál vyrovnaný. Zbylo tu dost prostoru pro úsměv i zamyšlení, či slzičku, ale přesto jako by se něco změnilo. Jako by se ta veselá banda někam ztrácela a s ní i šou. Oni se usmívali a žertovali, pravda, ale nebyl to ten úplně obyčejný odpočinkový nevázaný humor, kterým mne pobavili před lety na Klamovce, když jsem je slyšel poprvé. My3.avi se mění a jak se mi po koncertě svěřil Honza, tak zádumčivých písní bude přibývat. A já se na ně těším.

Na koncert do Salmovské jsem šel ze dvou důvodů. První jsem již popsal. Samotný koncert My3.avi a jejich schopnost strhnout mě do svých spárů a dobrovolně se nechat unášet na vlnách jejich písní a skrze ně se ladit. Druhý pak byl víceméně věcný, byť uznávám, že Martina

Trchová ve mně již léta umí svou tvorbou rezonovat stejně, jako její hosté toho večera. Karolína Skalníková si vzala mateřskou dovolenou a o její zpěv i flétnu tak bude na nějaký čas chudší nejen koncertní činnost Martiny Trchové, ale i kapela Sekvoj. Asi nejzásadněji mi Karolína chyběla v závěrečné písni A ty se ptáš, kde jsem si musel její part zpívat na půl úst sám pro sebe. Vyhrabání **Patrika Henela** (kytara) z bahna zapomnění opět na pódia folkového světa mne přilákalo nejvíc. Martina se ráda obklopuje velmi zdatnými kytaristy. Už s Janem Matějem Rakem začala tvořit velmi zvláštní kytarovou dvojici, která těžila z míchání zvuku klasické a elektrické kytary. Patrik byl tedy logickým nástupcem. Otázka je tedy nasnadě, sluší Martině hudební přítomnost nového kytaristy? Trio spolu hraje jen velmi krátce a Patrik má situaci o to složitější, že musel převzít a naučit se i některé party, které před ním hrál Matěj. Zejména v již jednou zmíněné písni *A ty se ptáš* laťku zatím nepřeskočil, ale rozhodně o ni slibně zavadil. Nejistota v jeho výkonu byla znatelná. Přesto cítím velký potenciál, z jehož setby budeme my jako diváci za pár týdnů sklízet velmi příjemná vystoupení. Ve *Vzpouře*

nechal Martině prostor a uznal ji jako sólovou kytaristku. Tak z písně odpadlo ono disharmonické a odpudivé hudební blouznění v sólech zachycené na desce

Čerstvě natřeno

. Výrazné a energické zahrání této písně se pro mne stalo jedním z vrcholů večera. A zněla ve mně ještě i několik dalších okamžiků poté, co ji Michal Pospíšil několika tóny svého kontrabasu bravurně zakousl. Cítím, že obraz k písni

Takhle nějak ve mně vyjou vlci

, ve mně ještě zraje a bude mi ještě několik koncertů trvat, než se rám vyplní barvami a já si najdu své vlastní porozumění. Tahle píseň se navíc vyznačuje i velmi zvláštní líbivou melodií a možná i krapet rychlejším tempem. Ke slovu přišla i písničkářská invence Patrika Henela, když zazněly některé jeho písně známé publiku z jeho spolupráce s Barborou

Kouklíkovou-Koubovou. Tu samozřejmě zastoupila Martina. A historie se opakuje. Martina zazpívala jednotlivé písně s prožitkem a náladou a přinejmenším i ona o laťku drcla. Martinin zpěv dal písniím punc klidu, oproti mírně teatrálnímu Bářínému originálu. A já sám za sebe si na nový hlas ve starých písních budu muset zvykat a věřím, že to nakonec nebude zvykání nepříjemné.

Mám pocit, že ono známé klišé, že "změna je život", se k tomuto koncertu značně hodí. My3.avi spějí pomalými krůčky k nové klidnější tváři a jako by se zdálo, že dravé a bouřlivé mládí této kapely pomalu odchází (ač věkem bych hádal, že k tomu jednotliví hráči mají ještě daleko). Uvidíme, co přinese nový repertoár. Naopak Martina a její trio novou tvář nehledá. Spíš jako by sypali koření do polívky, z níž vaří své umění, tak bych tu jepičí práci metaforizoval. Neboť spíš hledejte posuny v detailech, jako v novém zvuku Vzpourey, než v celkové koncepci. Zatím je trio ještě nesehrané, byť lidsky mě ten koncert osobností a úsměvů na pódiu bavil. A soudě dle neutuchajícího potlesku na samotném konci pořadu jsem nebyl sám. Příště si s nimi zase rád zadumám.